

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELŐLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET. * SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

<p>Kéziratok és szakkérdések a szerkesztőség címére küldendők.</p> <p>Előfizetési díjakat és hirdetések az Országos Halászati Egyesület Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11. II. emelet 215.) fogad el.</p>	<p>MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN. Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.</p> <p>Nemtagoknak előfizetési díj: Egész évre 12 pengő. Fél évre 6 pengő. Külföldre egész évre 16 pengő.</p> <p>Allami alkalmazottaknak 50 %-os kedvezmény jár.</p>	<p>Verantwortlicher Redakteur: Dr. Emil Unger.</p> <p>Administration: Ungarischer Landesfischerei-Verein, BUDAPEST, Kossuth Lajos-tér 11. II. 215.</p>
<p>Szerkesztőség: Budapest, II., Herman Ottó út 15. sz. M. Kir. Halélettani és Szennyvíztisztító Kísérleti Allomás.</p>	<p>HALÁSZAT — (FISCHEREI)</p> <p>FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI</p> <p>Organ des Ungarischen Landesfischerei-Vereins Budapest.</p>	<p>Redaktion: Kgl. Ung. Versuchsstation für Fischereibiologie und Abwässerbeseitigung, Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz.</p>

TARTALOM. Hivatalos rész. — Szabad vizeink halállományának fokozása. *Báldy Bálint.* — Az erdélyi ingola. *Dr. Rotarides Mihály.* — Irodalom—Könyvismertetés. — Ujdonságok—Vegyések. — Társulatok—Egyesületek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND. Amtlicher Teil. — Über die Vermehrung des Fischbestandes in den freien Gewässern. — Das Siebenbürgische Neunauge. — Srriftum. — Neuigkeiten. — Gesellschafren und Vereine. — Preisliste. — Anzeigen.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Meghívó

az Országos Halászati Egyesület f. évi március hó 26-án.*) határozatképtelenség esetében április hó 3-án (csütörtökön) délután 6 órakor a földművelésügyi minisztérium palotájában (V. ker., Kossuth Lajos-tér 11. sz. I. emelet 124. sz. alatt) tartandó

évi rendes közgyűlésére.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki bejelentések.
 2. Igazgató évi jelentése.
 3. Új tagok felvételének megerősítése.
 4. Számvizsgáló bizottság jelentése; 1940. évi zárszámadások felülvizsgálata. (Alapszabályok 11. §.)
 5. 1941. évi költségelőirányzat megállapítása. (Alapszabályok 19. §.)
 6. Indítványok. (Nyolc nappal a közgyűlést megelőzően írásban nyújtandók be.)
- Vendégeket szívesen látunk.
Budapest, 1941. évi február hó.

DR. TOMCSÁNYI V. PÁL
elnök.

*) március 26-án, szerdán délután 5 órakor választmányi ülés. Ez a meghívó pótolja a névre szóló külön meghívót, mivel a lapot az egyesület minden tagjának megküldjük.

Hivatalos rész.

A M. KIR. PÉNZÜGYMINISZTER 160.000/1940. VII. SZÁMU RENDELETE

az egyenesadókra vonatkozó egyes törvényes rendelkezések módosításáról és kiegészítéséről szóló 1940:XXII. t.-c. III. fejezet 40. §-a (1) és (2) bekezdésének, valamint 43. és 44. §-ainak végrehajtása tárgyában.

Az egyenesadókra vonatkozó egyes törvényes rendelkezések módosításáról és kiegészítéséről szóló 1940:XXII. t.-c. (a továbbiakban T.) 46. §-ában foglalt felhatalmazás alapján az idézett T. III. fejezetének 16., 17., 18., 20., 21., 23., 24. §-ait és V. fejezete 40. §-ának (1) és (2) bekezdését, valamint 43. és 44. §-ait az 1941. évi kivetéstől kezdve életbeléptetem és végrehajtásuk tárgyában a következőket rendelem:

1. §.

(1) A mesterséges halastavakban folytatott haltenyészésből, úgyszintén a nyílt, vagy zárt vizeken folytatott halászból származó jövedelem általános kereseti adó alá tartozik, akár maga a birtokos gyakorolja a halászati jogot, akár bérbeadás útján hasznosítja. (T. 16. §-ának (1) bekezdése.)

(2) A mesterséges halastavakban folytatott halenyészésből származó jövedelmét azért kell általános kereseti adóval megadóztatni, mert az a terület, amelyet a mesterséges halastó a határtöltésekkel és határárkokkal együtt elfoglal, a földadóról szóló 1927. évi 100 P. M. számú hivatalos összeállítás 2. §-ának 8. pontjához fűzött Utasítás (2)

bekezdése szerint még akkor sem tárgya a földadónak, ha ennek a területnek egyrészét időközönként mezőgazdasági művelés alá veszik is. A nyílt vizeken folytatott halászból származó jövedelem pedig a értékesítési kereseti adó alá, mert a már idézett 1927. évi 100/P. M. számú hivataltól összeállítás 1. §-ához fűzött Utasítás (1) bekezdése szerint a tavak, a folyók és patakok — mint gazdaságilag egyáltalában nem művelhető és nem használható természetlen területek — földadó alá nem tartoznak.

(3) A T. alkalmazása szempontjából zárt vizek alatt a mesterségesen készített tógazdaságokat és azokat a vizeket kell érteni, amelyek csak egy személy kizárólagos tulajdonában, vagy több tulajdonos osztatlan tulajdonában vannak és más víztől úgy el vannak zárva, hogy a halak egyikből a másikba át nem mehetnek. Minden egyéb vizet nyílt víznek kell tekinteni és a halászat joga azt a személyt illeti, aki a fennálló szabályok szerint a meder tulajdonosa, vagy aki az 1888. XIX. t. c. 3—7. §ai szerint a meder tulajdonjától függetlenül a halászati jogát igazolta. Minthogy pedig a vízjogról szóló 1885. XXIII. t. c. 4. §-a szerint a vizek partja és medre a parti birtokos tulajdona és a halászati jog a parti birtok elválaszthatatlan alkalmi része, zárt vizeknél a föld tulajdonosát, nyílt vizeknél a parti birtokosokat, illetőleg a halászati jog tulajdonosát kell általános kereseti adóval megadóztatni.

(4) A halászati jog halnak, ráknak, valamint más hasznos víziállatnak nyílt vízben tenyésztésére, fogására és tulajdonbavételére, ugyancsak halakra szedésére jogosít. Aki tehát ezeket az állatokat a vízből fogja, vagy halikrát szed, az halászik. A zárt vizek medrének tulajdonjoga a benne levő halakra is kiterjed, a zárt vizekben tenyésztett halakra nézve tehát a meder tulajdonosát korlátlan halászati jog illeti meg. A nyílt és zárt vizekben a halak tenyésztése, fogása és halikra szedése más és más módon történik, emellett lényegesen eltérők azok az eredmények is, amelyek egyrészt a tenyésztésből és halfogásból — mint nyersbevételek — származnak, másrészt a meder biztosításával és a halállomány okszerű fenntartásával — mint termelési és kezelési költségek — együtt járnak.

(5) Nyílt vizeken a halászatot önállóan csak akkor lehet gyakorolni, ha víz oly fekvésű és kiterjedésű, hogy azon mások sérelme nélkül és okszerűen lehet halászni. Ha azonban a nyílt vizek halászati joga valamely helyen rendkívül elaprózott azért, mert számtalan rövid partszéliséggel földrészlet nyúlik a mederbe úgy, hogy a parti birtokost megillető vízterület a természetben el sem határolható, vagy pedig ha a vízmeder alakulata halélettani szempontból annyira különböző, hogy az elaprózott mederreszeken a halászati jog önálló gyakorlása a halállomány teljes kipusztulására vezetne, a parti birtokosok a halászati jogot csak társulattá alakulva gyakorolhatják. Akármelyik esetről legyen is szó, a nyílt vizeken gyakorolt halászat nyersbevételeit a kifogott halállomány és egyéb hasznos víziállatok eladásából származó bevétel alkotja, a kiadások közé pedig a haltenyésztésre fordított költségeket: az ivadékszerzés és szállítás költségeit, az ivadéknvelő és ivóhelyek létesítésével és a meder fenntartásával járó költségeket, az alkalmazottak fizetését, a halászati eszközök fenntartására és javítására fordított kiadásokat, végül a hullámterben fekvő mélyedések kötelező bérbevételei folytan fizetett béreket kell számítani.

(6) A zárt vizek közül a természetes tavakban és folyóvizek holt medreiben folytatott haltenyésztés és halászat bevételi és kiadási tételei általában megegyeznek a nyílt vizeken folytatott halászat e nemű tételeivel. A mesterséges halastavakban (tógazdaságokban) folytatott halászat gazdasági eredménye azonban egymástól igen eltérő és a fenntartási költségek igen különbözők attól függően, hogy a berendezések létesítését mennyiben segíti elő a természet. A mesterséges halastó beállítása ugyanis védtöltések, csatornák, zsilipek és egyéb műtárgyak létesítésével, parterősítő, part- és töltésvédő, valamint más földmunkák elvégzésével történhetik; amíg azonban az egyik tógazdaságnál a védtöltések fenntartása a további években is jelentős költséggel jár, addig az olyan tógazdaságnál, amelynél a terep kedvező alakulása következtében nagyobb vízfelületeket rö-

vid völgyzárógáttal lehet létesíteni, a völgyzárógát fenntartása különösebb költségei nem okoz. A tógazdaság beállítására fordított költségek, amelyek közé a fenti költségeken kívül még a műtárgyak, műeszközök, műszerek, egyéb gazdasági eszközök és felszerelési tárgyak, valamint a benépesítés költségei is tartoznak, mindig beruházás jellegével bírnak, tehát ezekkel kapcsolatban a nyersbevételekből csak azok a költségek vonhatók le, amelyeket a védtöltések, csatornák, zsilipek, parterősítő- és töltésvédő-munkálatok és halászati eszközök karbantartására és a felszerelési tárgyak pótlására fordítottak.

(7) A mesterséges halastavakban folytatott haltenyésztés (tógazdaság) termelési és kezelési költségei az üzem költséges vagy belterjes jellegére, a vízellátás lehetőségeire és a halállomány takarmányozására való tekintettel a különböző üzemeknél igen eltérők, emellett a tiszta nyereség kiszámításánál elsősorban azt kell megállapítani, hogy az üzemben költséges vagy belterjes gazdálkodás folyik-e. Ebből a szempontból költségesnek kell tekinteni a tógazdaságot abban az esetben, ha a halak a táplálékot túlnyomó részben a tó természetes hozamából nyerik, minélfogva a mesterséges takarmányozásnak csak alárendelt szerepe van. Az ilyen költségesen kezelt tógazdaságnál ugyanis a tó jó talajminőségénél és mélyebb fekvésénél fogva a természetes haltáplálékot maga a tó talaja és az esővízzel a tóba jutott magvak szolgáltatják, az ilyen költségesen kezelt gazdaságnál tehát a takarmányozási költségek jelentéktelenek, amivel szemben a kifogható halmennyiség is kevesebb. A belterjes tógazdaságoknál viszont nagy gondot fordítanak a talaj megművelésére és trágyázására, aminek következtében a természetes táplálék mennyisége is növekszik és a mesterséges takarmányozás fokozásával a halállomány is jelentősen nagyobb súlygyarapodást ér el. A mesterséges takarmányozás költségei is függenek attól, hogy takarmányozásra milyen terményeket használnak fel, a belterjes tógazdaságnál tehát nagyobb összegre emelkednek a tenyésztés költségei, viszont nagyobb a súlytöbblet következtében elérhető nyersbevétel is.

(8) A tógazdaság üzemi költségeinek nagysága függ attól is, hogy a mesterséges halastó vízellátása milyen módon történik. A vízellátás költségei ugyanis jelentéktelenek az olyan tógazdaságnál, amelynél a mesterséges halastó a vizet patakokból közvetlen beömléssel nyeri, vagy a tófenék forrásvizei táplálják. Ellenben jelentékeny összeget tesznek ki a vízellátás költségei abban az esetben, ha a halastó vizét mesterséges vízemeléssel, vagy gravitációs úton bár, de nagy távolságból mesterséges úton való vezetéssel, vagy pedig kutakból szivattyúzással nyerik. Minthogy a vízellátás módja az üzemeredménynél nagy eltéréseket okozhat, az adóalap becslés útján való megállapításánál erre a körülményre is figyelemmel kell lenni.

(9) A tógazdaságoknál — mint üzemi költségek — a tevelő és ivótavak fenntartása, a lehalasztás, a tófenék- és csatornatisztítás, a berendezési tárgyak elhasználódása fejében eszközölt évi leírás, a szállítás költségei és a munkabérek jönnék figyelembe. Az utóbbi üzemi költségek más-ként alakulnak az olyan tógazdaságnál, amely mezőgazdasági üzemmellel kapcsolatos, mert ilyen esetben a tógazdaságnál is többnyire a mezőgazdaságban alkalmazott munkásokat és igazony állatokat használják fel s másként az önállóan létesített és fenntartott tógazdaságnál, mert ebben az esetben ezek a költségek egész összegükben kizárólag a tógazdaság nyersbevételeit terhelik. Az adóalap becslés útján való megállapításánál tehát ezt a körülményt is megfelelően figyelembe kell venni.

(10) A (2)—(9) bekezdésekben foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni a bérlőre is abban az esetben, ha a halászati jogot a tulajdonos bérbeadás útján hasznosítja. Ilyen esetekben a bérlő nyersbevételeiből még a haszonbért és a természetbeni szolgáltatások pénzbeli értékét is le kell vonni, a bérbeadónál pedig a bérösszegeből csak azokat a kiadásokat szabad levonni, amelyek nem a bérlőt, hanem a halászati jog tulajdonosát a bérlői szerződésnél fogva terhelik.

(11) Ha a birtokosok halászati jogukat nem külön-külön gyakorolják, hanem halászati társaságot alakítanak,

az általános kereseti adót nem az egyes birtokosok, hanem a társaság terhére kell kivetni. (T. 16. §-ának (2) bekezdése.)

(12) A T. e rendelkezésének főként a nyílt vizek halászati jogával kapcsolatban van gyakorlati jelentősége, mert ha a vízterületnek több tulajdonosa van, kormányhatósági intézkedésnél fogva a parti birtokosok halászati jogukat csak társulattá alakulva gyakorolhatják.

(13) A halászati társulatok alapszabályok és üzemterv szerint működnek, a befolyó jövedelmükről szóló elszámolást az évenként tartandó közgyűlés hagyja jóvá. A halászati társulatok tehát adóbevállásukhoz a közgyűlés által jóváhagyott számadást és az elszámolás egyes lételeire vonatkozó kimutatásokat is kötelesek csatolni.

(14) A halászati társulatok a társulati vizeken gyakorolható halászati jogot legtöbbször bérbeadás útján hasznosítják, a társulat bevételeit tehát általában a halászati bérösszeg alkotja. A társulat kiadásai részben igazgatási költségek, részben a halállomány fenntartására fordított költségek; az előbbiekhöz főként az alkalmazott halőrök díjazása és a társulati alkalmazottak illetményei, az utóbbiakhoz a halivadék beszerzésének és szállításának, az ivadéknél és ivóhelyek fenntartásának költségei tartoznak. Az ezeknek az üzem érdekében esetleg még felmerülő egyéb költségeknek levonása után fennmaradó összeg a társulat tiszta nyeresége, ennélfogva ezt az összeget kell az általános kereseti adó alapjául venni, tekintet nélkül arra, hogy a társulat az üzemszakaszok szerint befolyó bérjövédelmet vízterületük arányában a társulati tagok között miként osztja fel. Abban az esetben, ha a halászati társulat a halászati jogot házi kezelésben gyakorolja, a halászati társulat jövedelmét a (4)–(9). bekezdésben szabályozott módon kell kiszámítani.

(15) A jövedelem és vagyonadóról szóló 1927. évi 500. P. M. számú hivatalos összeállítás 19. §-ának (1) bekezdése szerint az általános kereseti adó alá tartozó haszonhajtó foglalkozás jövedelme gyanánt általában azt az összeget kell a jövedelemadó alapjául venni, amely összeget az illető haszonhajtó foglalkozás jövedelme gyanánt az adóévre szóló általános kereseti adó kivételénél megállapítottak. Minthogy a nyíltvizeken folytatott halászból származó jövedelemmel kapcsolatban rendszerint nem a parti birtokosok, hanem a halászati társulat az általános kereseti adó alanya, a parti birtokosok jövedelemadójánál halászból származó jövedelem címén azt az összeget kell számításba venni, amely a társulat terhére megállapított általános kereseti adónál alapul vett jövedelemnek arra az üzemszakaszra eső részéből, amelyben a parti birtokos vízterülete van, a parti birtokosnak a földterület parti szélessége arányában jár. Ezt a jövedelemrészt az általános kereseti adó kivételének megtörténte után a társulat köteles kiszámítani és a parti birtokosok lakóhelye szerint illetékes m. kir. adóhivatallal a kereseti adóra vonatkozó fizetési meghagyás kézhezvételétől számított 15 napon belül közölni. A kiszámításnál mindig az általános kereseti adó kivételénél alapul vett jövedelmet kell irányadóul venni, tekintet nélkül arra, hogy a társulat a valóságban mily összeget fizetett ki. Ha az általános kereseti adó alapja jogorvoslat folytán változik, a határozat jogerőre emelkedése után a társulat köteles az illetékes m. kir. adóhivatallal közölni, hogy az általános kereseti adó alapján beállított változás folytán a parti birtokos jövedelemrésze miképpen módosult.

(16) Ha a halászati jog tulajdonosa vagy bérlője a hal mellékterményeit (pikkelyt, csontot stb.) ipari cikké dolgozza fel, vagy a hal húsát feldolgozza (pl. konzerv, pástétó stb.) hozzá forgalomba, az ebből származó jövedelmét a halászból és haltenyésztésből származó jövedelemtől elkülönítve kell a kereseti adóra vonatkozó általános szabályok szerint megadóztatni.

15. §.

Jelen rendelet kihirdetése napján lép életbe és az

1941. évi kivetéstől kezdve alkalmazandó.

Budapest, 1940. évi december hó 30-án.

Dr. Reméngi Schneller Lajos s. k.
m. kir. pénzügyminiszter.

Szabad vizeink halállományának fokozása,

Irla: Báldy Bálint.

Nem kétséges, hogy az eljövendő magyar élet felfokozott politikája gondoskodik majd arról is, hogy szabadvizeinkben ismét halbőség legyen, mint volt valamikor régen. — Vagy legalább is a mainál számottevően több hal teremjen vizeinkben. — Igen időszerűnek látom tehát, hogy minél többen szóljunk hozzá a kérdéshez s mondjuk el a téren szerzett tapasztalatainkat. — Magam is szívvel-válalkozóval érre, mert vízi ember lévén közel négy évtizede legszorosabb barátság fűz a Dunához, közelebbről annak halszaporításra kitűnően alkalmas bajai szakaszához.

Ha vissza gondolok a világháború előtti bajai halász életre s a hallal megrakott közel 15 bajai halász bárkára, bizony keserű szívvel látom most ugyanott a nagy halcsúfúkat. Értékes halat a bajai halászok «bódéiban» a halpiacon ma már alig látni.

Kis családommal természetesen ma is odajárunk nyaralni Bajára s egy dunai erdésznél veszek ki lakást, hogy kora reggeltől késő estig gyönyörködjek a mi «öreg vizünk»-ben. — Hajnalban már kint ülök a parton és szakmunkáimmal foglalkozván nap-nap után végig nézem a horgászok, dobóhalászok, a kis varsások (csiklisek) szomorú és eredménytelen tevékenységét. A zsákmány állandóan és csaknem kizárólag keszeg, törpe (harcsa) és sügér. S bizony a főbérli halászok is igen könnyű bárkával járnak haza.

S ha szabadságom alatt hazavetődik egyik-másik öcsém, kiből a horgász szenvedély még nem halt úgy ki, minél belőlem, elmegyek velük valamelyik «holt ágha» bosszankodni. Ezekben a kitűnő harcsa és süllő ívó ágakban ugyan is mást, mint törpeharcsát fogni még véletlenül sem lehet.

Milyen sokszor vetődött fel bennem ilyenkor a gondolat, hogy ezeket a holt ágakat tulajdonképpen először is minden eszközzel meg kellene szabadítani az ikrá- és ivadéktörő sügerektől és törpeharcsáktól. — Ezekben a holtágokban a kitűnő fűztuskókon és fűzgyökerekkel dúsan benőtt partos részekben minden évben minden bizonnyal megivnak a környék harcsái és süllői. De az is bizonyos, hogy vajmi kevés ikrából bújhatott ki ivadék, mert a sűrűn hemzseggé értéktelen kis ragadozók már az ikrát semmisítik meg. S könnyen elképzelhető, hogy hasonló sors vár a véletlenül kibúvó ivadéokra is.

Hogy a nemes ragadozó halak (harcsa és süllő) természetesen elszaporodását szabadvizeinkben előkészítsük, a következő teendőket látnám indokoltaknak:

1. A halászati társulatok és halász bérlők erre a célra készítsék és sűrű fonású hálókkal a holtágokban túlszaporított, káros és értéktelen kis ragadozókat irtsák. Az így kiszűrt apró halat baromfiakkal és sertésekkel kitűnően értékesíthetjük. — A sűrű fonású hálót egyúttal jól felhasználhatjuk a kiöntésekben rekedt nemes hal ivadék összegyűjtésénél is, s ezt a különleges hálót esetleg az Országos Halászati Felügyelőség adhatná kölcsön használatra a Halász Társulatoknak.

2. A bajaihoz hasonló területeken fokozott mértékben kell harcsa és süllő ivadékok öntenünk a szabadvizekbe. Hiszem, hogy a közel eső tógazdaságok kézséggel vállalkoznak harcsa és süllő ivadék előállításra, ha tudják, hogy azt a szabad vizek népesítésére évről-évre átveszik.

Ha a népesítésnél felhasznált harcsa és süllő ivadék felnől, bőségesen irtja a fent említett értéktelen ikrapusztítókat s idővel túlsúlyba kerülve ott s ismét szaporodni tud természetes úton. *Ezzel kapcsolatosan a halászbérlők a legszigorúbban ellenőrizendők, hogy a szabadvizekbe kiöntött nemes ivadékok súlyon alul ne fogják ki.*

Nem áll az, hogy az annyira kényesnek tartott süllő ivadék nem szállítható nagyobb távolságokra. Évről-évre nagy mennyiségben állítok elő süllő ivadékokat a vezetésem alatti gödöllői tógazdaságban s 200–300 km-es távolságokra is szállítom azt kádakban, természetesen oxigén palackkal, csaknem veszteség nélkül. — A soroksári Duna-ágba az elmúlt ősszel közel 20.000 süllő ivadékokat szállítottam +15 C° melegben is, minden veszteség nélkül.

Hiszem, hogy megfelelő értékesítési lehetőség mellett a szabadvizek közepében dolgozó tógazdatársaim rendszeresen bevezetik a harcra és süllő ivadék szaporítást, mert érdemes azzal foglalkozni. (Ez évben egy négy ikrásból és nyolc tejsből álló süllőtörzsem után közel 30.000 süllő ivadékokat neveltem fel!)

3. Olyan vízszakaszokban, hol az ikrát s az egészen apró ivadékokat veszély nem fenyegeti, helyezünk ki süllő fészkeket és tenyészképes süllőket, ivatásra.

Példának a Baja város alatt közvetlenül folydogáló és ott szigeteket alkotó «Kamarásdunát» hozom fel. Ebben a nagy vízben a keszegek és küszök milliárdjai hemzsegenek s tavasztól őszi naponta legalább 25–30 horgász fogdossa őket tömegesen, de ragadozó hal mozgását véletlenül sem láthatjuk ott. Hiszem, hogy pár süllő ikra fészkekkel, vagy pár darab tenyész süllővel sok ezer süllőt nevelhetnénk itt fel évente kevés veszteséggel és gyorsan fejlődhetnének itt a kis süllők s fokozatosan elterjednének a közeli Holt-Duna ágakba.

4. Alkalmos helyeken akár kisajátítás útján is juttatni kellene a Halászati Társulatok részére olyan területeket, hol maguk is beállíthatnának tavakat ivadék és anyahalak nevelésére. Jól emlékszem arra, hogy valamikor Baján is volt — közvetlenül a Duna mellett — egy ilyen «kíméleti tér», de persze oda nemes anyahalakat sohase tettek.

Jól ismerem az Országos Halászati Felügyelőség lelkes és nagy áldozatokat hozó tevékenységét szabadvizeink halnépesítése terén s szabadjon biztatással csak azt kérem, hogy minél több nemes ragadozó halivadékokat is helyezzenek ki, főleg a nem zárt területű vizeinkre. A nagyobb medrű és mozgó vizekben bőségesen jut táplálék ragadozóinknak s az ilyen vizekben az elsőség ökel illeti meg.

5. *Mi sem természetesebb, minthogy szabadvizeink pontyosítása is tovább volna folytatandó.*

Mindenesetre az eddig gyakorolt eljárás a 8–10 dekás nemes ponty ivadék kihelyezésével igen eredményes volt s ennek köszönhetjük, hogy szabadvizeinkből is kerül a piacra ponty. Ezt az eljárást még nagyobb mennyiségekkel kellene folytatni.

A pontyok elszaporításával kapcsolatosan igénybe kellene venni mindazon területeket, melyek szabadvizeink mellett fekszenek, melyek gazdaságilag kihasználva nincsenek s melyek ponty ivatásra — egy kis berendezéssel — alkalmasak. — Erre ismét bajai példát hozok fel. — A Duna tulsó oldalán végeláthatatlan hosszúságban elterülő érseki erdő laposai kiválóan alkalmasak a ponty ivatásra s ott csaknem minden tavasszal meg is ívnak azok. Ha ezek a «kiöntések» hónapokon keresztül víz alatt maradnak, úgy igen szép ivadék nevelődik fel s a rákövetkező években elég szépen fognak pontyot halászaink.

A legtöbbször azonban éppen a legkritikusabb időben a Duna visszahúzódik medrére s magával viszi az 1–2 cm nagyságú ivadékokat is, mely az erős sodrású vízben megélni nem tud s a törpeharcsák martaléka lesz. A Duna-ágtól messzebb eső és mélyebb fekvésű gödrökben persze kint szorúlnak az ivadékok milliónyi tömege, hol aztán a környék gyermek serege esik rájuk «tapogató kosarakkal» s nap-nap után mázsaszám pusztúl ilyenkor az értékes ponty ivadék.

Ezeket a kitűnő ivó területeket igénybe kellene venni s vesszővel két oldalról jól kifont töltésekkel és szilippekkel ellátni. Áradás után jól felfoghatjuk itt a vizet s abban biztosan megívnak pontyaink. A közeli tógazdaságokból megfelelő anyapontyokat is tehetünk ide. Ezzel az eljárással elérnénk azt, hogy az ivadék ott 8–10 dekás nagyságig megnöbösse s így kerülne a Dunába.

S miután évről-évre megismétlődne így a pontyok ter-

mészetes szaporodása, nem kétséges, hogy évek múltán a mainál jóval bőségebb és folyton fokozódó ponty mennyiséggel számolhatnánk vizeinkben.

Indokoltnak látnám állam segínyt (kedvezményes kölcsön formájában) adni a halászati társulatoknak, ilyen ivó tavak létesítéséhez. Nyomatékosan figyelmeztetendők volna egyben a halászati társulatok, hogy fokozott gondot fordítsanak és minden lehető kövessenek el a halállomány szaporítására.

Szabad vizeink kellőképpen ki nem használt kincseink s ha azok halállományát megfelelő beavatkozással sikerül felfokoznunk, úgy:

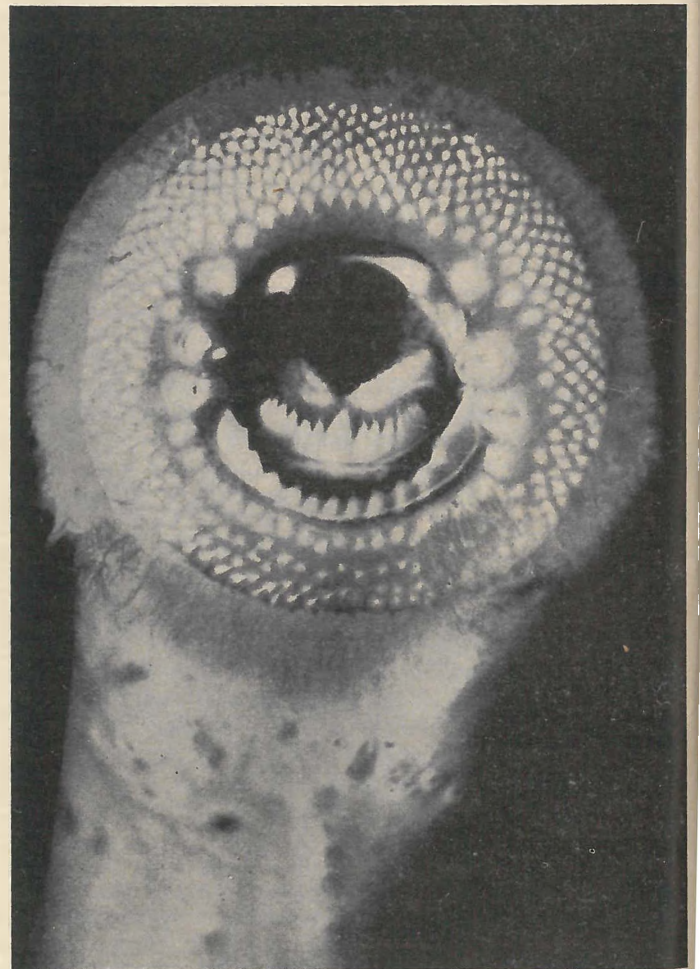
a régi és neves magyar halászatot élesztjük fel; szegényebb vízmentí néposztályunk sorsán és élelmezésén segítünk s ezzel fontos szociális kötelességet teljesítünk;

a kedvüket veszített sporthorgászainkat visszacsalogatjuk ehhez a kedvelt és egészséges szórakozáshoz;

s végül, jól irányított propagandával igen hasznos idegenforgalmi tényezővé tehetjük szabadvízi halászatunkat.

Az erdélyi ingola

Azelőtt kárpáti ingolának neveztük, azonban részint felfedezésének története, részint pedig újabb lelőhelyeinek és életmódjának megismerése mindenképpen indokoltá teszi a fenti elnevezést. Ezt az érdekes és bátran hozzá tehetjük azt is, hogy rejtélyes kórszájú vagy állkapocs nélküli

Az erdélyi ingola (*Eudontomyzon Danfordi* Regan) szájtölcséres Chappuis szerint.

halat a British Muzeumban fedezte fel *Regan C. T.* Erdélyből származó gyűjtésben és 1911-ben írta le *Eudontomyzon Danfordi* néven. A leírás alapjául szolgáló példányok egy

részének gyűjtési helye nem volt pontosabban megjelölve, más példányok azonban a Sebes folyóból, a Maros baloldali mellékvizéből származtak. Később (1925-ben) *Vladkov V.* az akkor cseh uralom alatt álló Kárpátaljáról *Lampetra Bergi* néven írt le egy ingolát, melyről később kiderült, hogy a *Regan* által leírt *Eudontomyzon Danfordi* fajjal azonos. Két évvel ezelőtt *Chappuis P. A.*, a kolozsvári egyetem barlangkutató tudósa tanulmányozta ezt az állatot és tulajdonképpen az ő dolgozata nyomán (Archiv für Hydrobiologie, 34. kötet, 1939.) tudunk többet róla. Ő a Járavízében (az Aranyos mellékpatakja), a Sebeskörös völgyébe torkolló Dregán völgyében és Kolozsvár fölött a Szamosban gyűjtötte és életmódját is tanulmányozta, ami annál is jelentősebb dolog, mert az ingolák élete nehezen tanulmányozható és ma sincs minden részletében feltárva.

Azelőtt e vidékről a Planer ingolát (*Lampetra* vagy *Petromyzon Planeri*) jegyezték fel és ilyen néven szerepeltek az Erdélyi Múzeum Egyesület állatgyűjteményében lévő példányok is. Hogy akkor nem ismerték fel ezek eltérő voltát a Planer ingolától, annak az a valószínű magyarázata, hogy csak fejlettebb lárvákat gyűjtöttek, már pedig az ingola-fajok lárvái nem különböztethetők meg egymástól, csupán az egészen kifejtett, ivarérett példányokon leljük fel a fajok elkülönítő bélyegeit. Az ilyen példányok azonban jóval ritkábbak, illetve nehezebben hozzáférhetők mint a lárvák. Pl. a Nemzeti Múzeum halgyűjteményében lévő ingolák is nagy többségben kifejtetlen példányok. Meg kell jegyeznünk, hogy az *Eudontomyzon* elnevezés mint új nemzetségnév (*Regan*) nem egészen indokolt, mert az erdélyi ingolát legfeljebb mint alnemzetségnév illeti meg. E fajt tehát helyesen *Lampetra (Eudontomyzon) Danfordi (Regan)* néven kell neveznünk.

A kőrszájú halak, így az ingolák is hosszleányúknak szerinti megnyúlt, hengeres testű, külsőleg angolnára (de még inkább féregre) emlékeztető állatok, melyeknek a rendszertani helyét aránylag későn ismerték fel. Ennek oka az, hogy nincsenek páros úszonyaik és állkapcsuk sincs, vázuk pedig nemcsak porcos, hanem is kezdetleges is. E jellemvonások alapján tulajdonképpen szembeállíthatók az összes gerincesekkel, így a halakkal is, mely utóbbiak azonban legközelebbi rokonaink tekinthetők. Bőrük csupasz és kúpos szarufogakkal ellátott koralakú szívószájuk van. Úszóbólyagjuk nincs. Szemeik mögött mind két oldalon 7 gomblyukszerű kopolyúrésük van. Orrnyílásuk, vagyis szaglórésük egyszerű (nem keltős, mint a halaknál). Mielőtt ivarérett állapotukat elérnék, lárvállapoton esnek át. Az ingolák (lárváját eleinte külön fajnak tartották és *Ammocoetes*-nek nevezték el).

Az erdélyi ingola külsőleg igen hasonló a Középeurópa vizeiből ismert folyami ingolához (*Lampetra fluviatilis*) és a Planer ingolához (*Lampetra Planeri*), de megkülönböztetendő ezektől a szájtölcsérésében sugaras irányban kialakult számos fog által. További ismertető jegyek találhatóak a szájrakományon. A hátúszonyok a fiatal állatokon még külön-külön jelennek meg, az ivarérett példányokon azonban összeérnek. Az ilyen példányok hossza (nemek és lelőhelyek szerint) 18 és 27 cm között ingadozik. Mint a hegyi patak állatvilágának jellemző tagja nagy oxigénigényű állat az előfordulása a pisztráng szintjének felel meg. E szintjén az ingolás vizekben él a pénzés pér és a botos kölönte is, míg más halfajok rendszerint hiányoznak.

Chappuis megfigyelése szerint a lárvák azokat a helyeket kedvelik, melyek természete az iszaplerakodást lehetővé teszi. Ilyenek a csendesebb helyek: ellenáramok, mélyebb vizek, duzzasztók vize. Különösen gyakori az ingola-lárva a Járavízében, a fűrésztelepek környékén. Ezek alatt, a hegyi vizekben gyakran és gyorsan bekövetkező áradás alkalmával a fűrészpor felváltva rakodik le az iszappal. Az állatok legszívesebben tartózkodnak a legfelső iszapréteg és az alatt lévő, még teljesen el nem korhadott fűrészporréteg határára. Télen, minthogy nyilván nem táplálkoznak, nem is növekednek, nyáron azonban növekedésük gyors. Valószínűleg az édesvízi csöväjő férget (*Tubificex*) és az *Enchytraeus*-lárvákat eszik, mert ezek találhatóak közelükben bőséggben, de a gyomortartalom vizsgálatok

nem vezettek eredményre. Az első év novemberére átlag a 30–35 mm hosszúságot éri el, a következő évben 70–75 mm-t, a harmadikban pedig a 110–120 mm-t. A negyedikben már rabló életmódot folytatnak és az ötödikben lesznek ivarérettek, akkor ívznak és el is pusztulnak. Kicsiny példányok jóval nagyobb számban találhatóak, mint idősebbek, aminek nemcsak az az oka, hogy ez utóbbiak könnyebben esnek betegségek áldozatává, hanem az is, hogy óvatosabbak és gyorsabban elmenekülnek a fenyegető veszély elől. Az erdélyi ingolával szemben a Planer ingola, minthogy átalakulása után azonnal ivaréretté is válik, nem él rabló életmódot és életkora is csak négy évre terjed ki.

Különböző vizekben az erdélyi ingola különböző hosszúságot érhet el, amit a Hidegszamosban fogott példányok árultak el. Itt ugyanis egyes nőstények elérték a 25 cm-t is és ugyanabban az időszakban nagyobb lárvák foghatók, mint a Járavízben. Viselkedésükben is vannak bizonyos eltérések.

A felnőtt példányok botos kölöntéire szívják rá magukat, de felkeresik a horgászok pisztrángokkal telt, vízbe-süllyesztett kosarait is, a part közelében. Látásuk gyöngye, szemük képlátásra nem is alkalmas, legfeljebb a sötét és világos között tud különbséget tenni. Annál jobb a szaglásuk. A csaliként vízbehelyezett halbeleket rövid idő alatt felkeresik és annyira el vannak foglalva a táplálkozással, hogy a csalival együtt könnyen kihúzhatók a vízből.

Az erdélyi ingola és a folyami rák többnyire nem fordulnak együtt elő. Ennek oka azonban nem a rák ellenséges viselkedésében keresendő, hanem a vizek különböző oxigéntartalmában. Az ingola az oxigéndús vizeket kedveli, a rák azonban a lassabban folyó, oxigénben szegényebb vizekben él szívesebben. Elterjedésük határára azonban együtt is előfordulhatnak, amint ezt *Chappuis* a Szamosban megfigyelte. A zsákmányt együttesen is felkereshetik, de a támadóként fellépő rák ollójával a síkos-tesztű ingolának mit sem árthat, mert az kicsúszik és továbbmenekül.

A kifejtett ingola a halat fejtájékán támadja meg, ebben az esetben ez nem tud védekezni és feltétlenül elveszteli. A támadó mind bensebb és bensebb hatol a még élő hal testébe, míg el nem éri a beleket. Az oldalán vagy farkán megtámadott hal azonban erős csapkodással eredményesen tud védekezni a magát rászívni akaró ingola ellen. A kifejtett erdélyi ingola, hogy a sebesen folyó víz által elre sodortassék, sziklákon, köveken tapad meg és a folyami ingolával szemben nem vándorló állat. Abban azonban megegyezik a többi fíjjokkal, hogy belei az ivari érettség bekövetkeztével elsovadnak s többé nem is táplálkozik. A Planer ingolánál ez valamivel hamarabb bekövetkezik, minthogy ivartermékei az átalakulás után azonnal megérnek.

Chappuis-nek sikerült az erdélyi ingola lárváit hosszabb ideig akváriumban tartani, de átalakulásuk, azaz teljes kifejlődésük után rövidesen elpusztultak.

Vogt és Hofer nevezetes kézikönyvükben (1909) még felteszik, hogy a Planer ingola, a folyami ingola és a tengeri ingola (*Petromyzon marinus*) nem különálló fajok, hanem ugyanannak a fajnak fejlődési és nagyságbeli fokozatai. Megerősíti ezt a fellelést szerintük az, hogy lárváik még valóban nem árulnak el különbségeket s úgy látszik, mintha az említett fajok között csak nagyságbeli különbség állana fenn. A tengerbe vándorló ingolák u. i. nagyobbra nőnek, míg a folyók felső szakaszában megmaradók kisebb testméretekkel pusztulnak el. A tengeri ingola elérheti az 1 métert is és jóízú (bár zsírossága miatt kissé nehezen emészthető) húsa miatt Franciaország egyes vidékein nagyrabecsülik. *Regan* (1911) vizsgálatai a *Vogt* és *Hofer*-féle felfogást nem igazolják, mert minden egyes főt említett fajnak, de ezeken kívül az újonnan megismert erdélyi ingolának is határozott faji bélyegei vannak.

Chappuis vizsgálatai révén az erdélyi ingolával azonos, bár *Vladkov* által más néven leírt kárpáti *Eudontomyzon Danfordi*-előfordulás is további beigazolást nyert. Ezzel szemben az utóbbi szerzőtől a Felső-Tisza vidékéről

leírt új kárpátaljai halak, mint *Gobio gobio carpathicus*, *Gobio uranoscopus carpothorussicus* és *Gobio Frici* (Zoologischer Anzeiger, 64. kötet, 1925.) még nem kerültek újra elő. Előkerült azonban *Ehik Gyula* gyűjtéséből két fiatal példányban a vaskos csabak (*Telestes Agassizi*) Alsó-kalocsáról (Máramaros) s a többi fajok is az ingólával egyetemben a hegyi patakok ismeretes halai, a pisztrángon kívül a felpillantó küllő (*Gobio uranoscopus*) és a cifra köllő (*Cottus poecilopus*) jellemzően lépnek fel.

Dr. Rotarides Mihály.

Irodalom — Könyvismertetés.

A bakcsó és üstökös gémmé táplálkozásuk ökológiája. Írta: Dr. Vasvári Miklós. Különlenyomat az *Aquila* XLII-XLV. 1935-38. kötetéből. Budapest, 1940. 556-613. lap. (Magyar és német szöveg).

Szerző 111 illetve 108 madár gyomortartalom önálló lúzeles vizsgálatának eredményeit ismerteti és ennek, valamint a szakirodalom alapján megállapítja, hogy a bakcsó (*Nycticorax n. nycticorax* L.) elsősorban halakkal és békákkal táplálkozik, de általában a mocsári és vízi állatok szempontjából mindenevő. A megvizsgált 111 gyomortartalommal halak 40 esetben 78 példányban 35.08 százalékban; a békák 38 esetben 122 példányban 33.33 százalékban szerepeltek. Igen nagy számban voltak jelen szárazföldi és vízi bogarak, lárvák, stb. is. Ez a gémfaj nagyságára az 5-ik helyen áll s csak többnyire apró, újjnyinál nem nagyobb halakat fogyaszt. Leginkább fehérhalak esnek számánnyul az éjjel vadászó bakcsónak. A bakcsó fiókkak ökredezéséből főleg a szélhajtó küsz és a pirosszemű kele apró példányai voltak kimutathatók. (Kisbalaton).

A pusztított halak legnagyobb része használatilag csekély értékű, sőt értéktelen fajokhoz tartozik.

Az üstökös gémmé (*Ardeola r. ralloides* Scop.) a pocgém mellett a legkisebb gémfajunk.

Ennél hal 34 esetben 64 példányban 31.18 százalékban szerepelt a gyomortartalmakban. Legtöbbször pirosszemű kele (az összes halak 26.47 %-a) utána leggyakoribb a szélhajtó küsz (17.64 %-a), majd a kárász (11.76%). Több más halfaj 5.88 %-ban, meg nem határozható halmaradványok 14.70 %-ban szerepeltek. — A halak mellett itt is a békák következnek, de csak a nagyon aprókkal tud megbirkózni, nagyobbak széldarabolásához nem éri. A békák és vízivarok, — leginkább a vízi poloskák — pusztításával kiegyenlíti a kárt, melyet az apróhalak fogyasztásával okoz. Vadvizek esetében az okozott kár egyáltalán nem számít.

Természetvédelmi szempontból, a szerző szerint úgy a bakcsó, mint az üstökös gémmé energikus rendszabályokkal alátámasztott kímélétei érdemel.

Társulatok—Egyesületek.

Jegyzőkönyv.

Az Országos Halászati Egyesület választmányának 1941. évi január hó 28-i üléséről.

Jelen voltak:

Tomcsányi Vilmos Pál elnök, Répássy Miklós alelnök, Heincz Pál igazgató, vitéz Barcza Imre, Corchus Zoltán, vitéz Illésy Zoltán, Illik Viktor, Kovács Miklós, Köhler Géza, dr. Maucha Rezső, Nyáry János, dr. Paluzsa László, Purgly Sándor, dr. Raskó Pál, Ribánszky József, dr. Ungler Emil és Zimmer Ferenc választmányi tagok és Kontur György tildár.

Távolmaradásukat kimentették:

vitéz báró Szurmay Sándor alelnök, Antalfy György, Báldy Bálint, Iklódy Szabó János, dr. Kovács Vilmos és dr. Schulmann Emil választmányi tagok.

Az Elnök megnyitja az ülést és üdvözlő a szép számmal megjelent választmányi tagokat és felkéri az Igazgatót, hogy az Egyesületbe belépő új tagok névsorát közölje.

A legutóbbi választmányi ülés óta tagul jelentkeztek: Apor László Kásonjakabfalva, Clair Gyula kir. mérnök Budapest, Fekete János halászmester Dunaradvány, dr. József Lajos ügyvéd Sepsiszentgyörgy, Horbász Vilmos erdőész Turbail, Kerényi Ferenc főerdőőr Lillafüred, dr.

Kiss Tibor műegyelemi adjunktus, Budapest, Lázár Sándor erdőőr Alsószinevér, Lengyel Pál erdőőr Németmokra, Martignoni Viktor alerdész Bilin, Méhes Ottó földbérő Geszti, Neverka Lipót főerdőőr Fenyvesvölgy, ifj. Purgly János földbirtokos Gyoma, Révész László közsegi vezető jegyző Felsőtárkány, Sóki György erdőőr Királymező, Sónyi Hugó gyalogsági tábornok Budapest, Szász Lajos bérő Duna-földvár, B. Tóth János berautó fuvarozó Szigetszentmiklós, Zsirái Gyula erdőmérnök Lillafüred.

A választmány a felsoroltak belépését tudomásul veszi és belépésüket megerősítés végett a legközelebbi közgyűlés elé terjeszti.

Az Igazgató jelenti, hogy vitéz báró Szurmay Sándort 80. születésnapja alkalmából az Egyesület nevében táviratlag üdvözölte.

A választmány a bejelentést helyeslőleg tudomásul veszi.

Az Egyesület tevékenységének ismertetése a halételek korlátozása tárgyában kiadott rendelet megváltoztatása érdekében.

Az Igazgató ismerteti, hogy a halételek korlátozása tárgyában kiadott 119.646 K. K. M. 1940. számú rendelet módosítása tárgyában az Egyesület beadvánnyal fordult a Kereskedelmi Miniszter Úrhoz, melyben a rendeletnek a halfogyasztás szempontjából való káros hatását részletesen kifejtette.

Időközben a Kereskedelem és Közlekedésügyi Miniszter Úr 127.086 I. b. 1940. számú, a budapesti szállodások és vendéglősök ipartestületéhez intézett magyarzó rendelkezésben lehetővé tette, hogy a vendéglős úgy az egyáltalános napokon, mint rendszeren, sült helyett halételek szolgálhasson ki.

Az utóbbi rendelet a halételek korlátozásával járó bajokat nem szünteti meg.

Az Egyesület újabb beadvánnyal fordult a Kereskedelem és Közlekedésügyi Miniszter Úrhoz, amelyben újlag rámutatott a halételek korlátozás megszüntetésének szükségességére és indokolt voltára, valamint a magyarzó rendelkezés elégtelenségére. A beadványt Corchus Zoltán, dr. Paluzsa László és Répássy Miklós személyesen nyújtották be.

A beadványmal kapcsolatban Paluzsa László megjegyezi, hogy a beadvány kiadása alkalmával rámutattak arra, hogy éppen a halételek fogyasztásának elősegítésével lehet a többi húsfélék fogyasztását csökkenteni. A jelenlegi gazdasági viszonyok mellett a kormányzatnak is ez az intenciója. Véleménye szerint remény van arra, hogy legalább a zsír felhasználása nélkül készített halételek vétsenek ki a korlátozási rendelkezés alól.

Répássy Miklós rámutat arra, hogy a nagy hidegben a felszállított hal tárolása hosszabb ideig nem lehetséges és ez a körülmény is indokoltá tenné a rendelet módosítását.

Köhler Géza szerint, ha a jelenlegi gazdasági helyzetben egy termelvényből, mint pl. a halból felesleg mutatkozni, annak közéletre történő felhasználását elő kell segíteni, nem pedig korlátozni.

Zimmer Ferenc előadja, hogy segítené a helyzetet, ha az éllapon egy cím alatt szerepelne a hal. A pontyot magát ezután a fogyasztó ízlése szerint lehetne elkészíteni. Már most is sok vendéglős a hal elkészítési módját a vendégre bízza.

A Titkár bejelenti, hogy a Külkereskedelmi Hivatalhoz annak idején intézett kérelem alapján, a halászati pavillon bővítési munkálataival kapcsolatosan a Földművelésügyi Miniszter Úr 5.000 P-s támogatásban részesítette Egyesületünket.

A kérdéses 241.346/1940. IX. A. rendelet alapján az Egyesület jelenti a pavillon bővítési munkálatainak befejezését és egyúttal megköszöni a nyújtott támogatást.

A halászati pavillon bővítési munkálatainak felülvizsgálata.

A Titkár jelenti, hogy december 20-án a tervező és ellenőrző építész közbejöttével v. Nagypál Imre építési vállalkozó jelenlétében újlag megvizsgálatott az építkezés és megállapított, hogy az a vállalatbaadási feltételek, valamint az elrendelt pótmunkák az előírásnak pontos betartásával elkészültek. Erről felülvizsgálati jegyzőkönyv

vételt fel.

A vállalkozó végkövetelése 10.146 P-t tesz ki, amelyből jóállási biztosíték 285.12 P. A felülvizsgálati jegyzőkönyvben egyúttal a vállalkozó kötelezte magát, hogy az új épület meszelését, valamint a régi épületrész esetleg szükségessé váló meszelését a mezőgazdasági kiállítás előtt 25 filléres egységáron teljesíteni hajlandó. A Titkár bejelenti, hogy a pavillon bővítési munkálataival kapcsolatban mintegy 3.500 P-vel több pénz folyt be, mely a tavaszi mezőgazdasági kiállítással kapcsolatban szükséges költségek felezésére lesz fordítható.

Az Igazgató előadja, hogy az idei mezőgazdasági kiállítás időpontját március hó 29—április hó 6-áig terjedő 9 napban állapították meg és az OMGE részéről úgy az Országos Halászati Egyesület, mint az Országos Halászati Felügyelőség felszólítást kapott arra, hogy a kiállítást a múlt évekhez hasonlóan rendezze meg. Az OMGE az érdekeltekre bízta a halkiállítás díjazásának kérdését.

A választmány a díjazás melleit dönt.

dr. Paluzsa László javasolja, hogy az Egyesület a Földművelésügyi Miniszter Úrhoz, az OMGE-hoz, valamint a Külkereskedelmi Hivatalhoz forduljon díjak juttatása tárgyában. A választmány a javaslatot elfogadja és megbízta az Igazgatót, hogy az Egyesület díjait beszeresse.

Felmerült az a kérdés is, hogy a jövőben az OMGE, a befolyó kiállítási jövedelemből nagyobb összeget juttasson a halászati kiállítás rendezési költségeinek támogatására. A halkiállítás nagy mértékben hozzájárul a látogatók számának növeléséhez és a kiállítás sikeréhez.

A választmány a díjak, valamint a támogatás kérdésének beadvánnyal vagy rövid úton lőrtendő elintézését a vezetőségre bízta.

Az 1941. évi rendes közgyűlés időpontjának és tárgysorozatának kitűzése.

Az **Igazgató** előadja, hogy az Egyesület évi rendes közgyűlése régi szokás szerint a gazda hét kerelében, a mezőgazdasági kiállítás ideje alatt, azaz március 29. és április 6-a között volna megtartandó. Az Elnök javasolja, hogy a régi szokásokhoz híven a közgyűlés lehetőség szerint csütörtöki napra tűzessék ki. Tekintettel arra, hogy a közgyűlés időpontját össze kell egyeztetni, az ugyanakkor tartandó többi gyűlés időpontjával, a választmány megbízta az Igazgatót, hogy a közgyűlés időpontját az OMGE-val közösen határozza meg. Az első közgyűlés, mely leggyakrabban nem szokott határozatképes lenni, legalább 8 nappal korábbi időpontra tűzendő ki. A második közgyűlést egy órával korábban megelőzően a szokásos választmányi ülés is megtartandó. Tekintettel arra, hogy a meghívókat ezen időpont előtt 15 nappal kell szétküldeni, a közgyűlés meghívója már a «Halászat» februári számában volna közzéteendő.

Az **Igazgató** javaslatára az évi rendes közgyűlés tárgysorozatát a választmány az alábbiakban határozta meg.

1. Elnöki bejelentések.
2. Igazgató évi jelentése.
3. Új tagok felvételének megerősítése.
4. Számvizsgáló bizottság jelentése; 1940. évi zársummadások felülvizsgálata (Alapszabályok 11. §.).
5. 1941. évi költségelőirányzat megállapítása. (Alapszabályok 19. §.).
6. Indítványok (Nyolc nappal a közgyűlést megelőzően írásban nyújthatók be).

A választmány tudomásul veszi az Igazgató bejelentését.

A tógazdaságok haltakarmány szükségletének biztosítása érdekében tett intézkedések.

A **Titkár** jelenti, hogy a választmány javaslatára az Országos Halászati Felügyelőség az összes tógazdaságokhoz kérdőívet küldött szét az 1941. évre a haltakarmány szükségletek és készletek bejelentése érdekében. A mai napig mintegy 120 tógazdaság 14.000 kat. hold vízterülettel jelentette takarmány szükségletét.

A Halászati Felügyelőség a beérkező adatokat és egyúttal az 1938—39. és 1940. évielét is feldolgozta.

A Titkár kéri, hogy az adatok átvizsgálására a választmány bizottságot küldjön ki, amely a jelentéseket és

az igényelt mennyiséget felülvizsgálva a szükséges mennyiség biztosítása érdekében azután a javaslatot megtegye.

Az ország takarmány kérdéséhez és a haltakarmány biztosításának nehéz kérdéséhez viléz Barcza Imre, Corchus Zoltán, Répássy Miklós és dr. Paluzsa László szözlak hozzá.

A beérkezett adatok átvizsgálására, valamint a haltakarmány biztosítása érdekében teendő lépések sürgős megtételére a választmány vitéz Barcza Imrét, Corchus Zoltánt, Raskó Pált, az Igazgatót és a Titkárt küldi ki, és felhatalmazza a bizottságot, hogy az Egyesület nevében eljárjon.

A **Titkár** jelenti, hogy a választmányhoz **Uzoni László** beadvánnyal fordult, amelyben a zsír nélkül elkészíthető halételek széleskörű ismertetését javasolja. A beadványban előadja, hogy véleménye szerint a halfogyasztás csökkenésének elsősorban a zsír hiány az oka. Ennek részben oka, hogy a közönség a halászlén kívül más zsírnélkül elkészíthető halételt nem igen ismer. Az árvizek és belvizek következtében nagy mennyiségű — tárolásra általában kevésbé alkalmas — halmenyiséggel számolhatunk. Bár a tógazdaságok termése a múlt éveknél kisebb volt, szerinte a piacon nagyobb eladatlanság van jelenleg. Indítványozza, hogy a szabadvízi halfogások nagy mennyiségére fel kell hívni az illetékesek figyelmét, a vendéglői korlátozások megszüntetését javasolja, hogy a vendéglőkben minél több halasétel fogyjon. Recept füzetek kiadását ajánlja, amelyek főképp a zsírnélküli és egyszerű olcsó halételek leírását tartalmazzák.

Zimmer Ferenc hozzászólásában kifejti, hogy kétségtelenül helyes az a megállapítás, hogy nagy mennyiségű nyíltvízi halmennyiséggel kell a jövőben számolni, de kifejti azt is, hogy az eddigi halpropagandához igen kevesen járultak hozzá, és annak legnagyobb terhé a Magyar Tógazdaságok Rt. és az ő vállalata viselte.

Répássy Miklós kívánatosnak tartja annak megállapítását, hogy a halpropaganda pénzügyi része miképpen biztosítható.

A választmány tüzetesen foglalkozott a beadvánnyal és megbízta a vezetőséget, hogy Uzoni Lászlót értesítse az Egyesület eddigi a propaganda ügyben kifejtett munkásságáról, valamint kérje fel, hogy javaslatát és a propaganda kereszttulvitelét, pénzügyi alátámasztását, stb. az Egyesülettel közölje.

Több tárgy nem lévén az Elnök az ülést berekeszté. Kmf.

Tomcsányi Vilmos Pál sk. elnök.

Kontur György s. k. titkár.

Arjegyzés: A Halbizományi és Halértékesítő R. T. és Zimmer Ferenc halkereskedelmi R. T.-tól nyert értékesítés szerint 1941. évi január hó folyamán a nagybafi halárak kilogrammonként a következők voltak:

	nagy 2.50 kg felett	2.50 »
	2.—2.50 kg-ig	2.40 »
Édesvízi élőponty közép	1.50 kg—2.— kg-ig	2.30 »
	1.— kg—1.50 kg-ig	2.10 »
	kicsi 0.60 kg—1.— kg-ig	2.— »
Édesvízi jegelt ponty	nagy 2.— kg-on felül	1.80—2.— »
	közép 1.— kg—2.— kg-ig	1.60—1.90 »
	kicsi 1.— kg-ig	1.40—1.60 »
Balaloni fogas	I. osztályú	5.10 »
	II. osztályú	4.30 »
	III. osztályú	3.50 »
	IV. osztályú	3.40 »
Fogas	1½ kg felett	6.—6.50 »
	1.— kg—1.50 kg-ig	4.50—5.50 »
Süllő	0.50 kg—1.— kg-ig	4.— »
	0.30 kg—0.50 kg-ig	3.80 »
Harcsa	élő	2.80—3.10 »
	jegelt	2.—2.40 »
Pisztráng sügér		1.60—2.— »
Kárász	élő	1.20—1.30 »
	jegelt	0.80—1.— »
Balaloni keszeg		0.60—0.70 »

Irányzat: igen lanya. Balaloni halban ételnek forgalom és kereslet.

	Eladó ivadék.			Dkg.
	Tükrös	Pikkelyes		
Rajczi Géza Nagyatád 26 q	50%	50%	140.— P	3—7
Hg. Mon'enuovo Nándor Fürged 6	50	50	—	2
Gr. Széchenyi Bertalan Felsőregesd 13	70	10 »	—	30—50
Dóry Frigyes Paradicsom- puszta 25	5	55	120.—	3
Gr. Jankovich Ivánné Szőlő- lősgyörök 8	50	50	160.—	4
Gr. Széchenyi Dénes Ale- xandreit puszta 51	—	—	—	30—47
Bánszky Mihály Tarany 65	50	50 »	—	2—3—5
Zirczi Apátság Előszállás- Róbert völgye 7	—	—	—	—
Halász Béla Kincsem- puszta, Nagykáta 5—10	—	egynyaras	—	—
Halász Béla Kincsem- puszta, Nagykáta 5—10	—	kétnyaras	—	—
Méhes Ottó Felsőberecs- ka, u. p. Geszti 10	60	40 »	150.— »	15
Killinger István Aranyos- Puszta, Fanny- major 20 »	50 »	50 »	120.— »	4

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

Veszek 40 mázsa

5—10 dekás átlagsúlyu pontyivadékok,
ősi vagy tavaszi szállításra. Ajánlatot

Halgazdaság Velence
címre kérek.

BARTA LIPÓTNÉ HALKERESKEDŐ

TELEFON:
Iroda: 185—0—71.
Üzlet: 15—5—84.

BUDAPEST, IX., KÖZP. VÁSÁRCSARNOK

TÓGAZDASÁG

berendezésére alkalmas területet keres, eset-
leg meglévők kibővítésére vállalkozik

ZIMMER FERENC

HALKERESKEDELMI R.-T.

BUDAPEST.

Telefon: 133-539, 185-448, 185-338, 181-679.

Állást keres.

Nyitrai János halászmester gergelyugornyai lakos folyóvízi
vagy állóvízi halászatra ajánlkozik. A halászatához szükséges
szerszámok javítását vállalja. Fizetési igénye havi 100— P
lakás, tüzifa és világítás.

Halászháló

puha inlég és kötél, hálófonal, párafa-alattság,
rebzsinór minden mennyiségben kapható

Ádám Miksa Rt.-nál, Bpest.

Főüzlet: IV., Ferenc József rakpart 6—7. A Ferenc
József híd és Erzsébet híd között. Telefon: 18-59-65.

Fióközlet: VII., Thököly-út 16. szám. A Keleti pá-
lyaúdvár ind. oldalával szemközt. Telefon: 13-98-61.

SUMONYI TÓGAZDASÁG

Tóth József és társai

HALKERESKEDÉSE

Folyóvízi és tavi halak

vétele és eladása nagyban és kicsinyben.

TELEFON: 185—740, BUDAPEST

IX., Központi Vásárcsarnok

Halbizományi és Halértékesítő Rt.

A Magyar Tógazdaságok Rt. kizárólagos bizományosa

Igazgatóság: Budapest, V., József-tér 8. Telefon: 18-09-21, 18-09-22.

Levél cím: Budapest 4, postafiók 271. Távirati cím: Tógazdaságok.

Telep és iroda: Budapest, IX., Csarnok-tér 5. Telefon: 18-56-36.

Elárusítóhely: Budapest, IX., Központi Vásárcsarnok. Telefon: 18-56-36.

Szállítási iroda: Budapest, I., Budaörsi-út 87. Telefon: 26-87-16.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok Rt. kezelésében
levő tógazdaságokból elsőrendű, gyorsnövésű egy- és kétnyaras tenyészpontyot,
anyapon'yot, minden más tenyészhalat s megtermékenyített fogassülőikrát.

